

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sk/7/2017
Identifikačné číslo spisu: 1017200052
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1017200052.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): X. Š. S., bytom K.Q. Q. Y. Š. XXX/XXB, Q., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29 augusta 8, 813 63 Bratislava, o správnej žalobe v sociálnych veciach, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 25Sa/3/2017 zo dňa 8. júna 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 25Sa/3/2017 zo dňa 8. júna 2017 mení tak, že rozhodnutie Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 03.11.2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

1. Rozhodnutím Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 03.11.2016 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) bolo v celom rozsahu zamietnuté odvolanie sťažovateľa a súčasne potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 22.07.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o priznanie starobného dôchodku od XX.XX.XXXX podľa § 65 a § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení účinnom pre prejednávajúcu právnu vec (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) a § 14, § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 100/1988 Zb.“).

2. Žiadosť sťažovateľa bola zamietnutá z dôvodu, že získal 19 rokov a 5 dní služby v I. kategórii funkcií, avšak táto netrvala k 31.12.1999, v dôsledku čoho nebola splnená podmienka stanovená v § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. Vzhľadom na túto skutočnosť prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že sťažovateľovi vznikne nárok na starobný dôchodok až dovŕšením dôchodkového veku 62 rokov, t.j. dňa XX.XX.XXXX.

3. V podanej správnej žalobe podľa ust. § 199 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) sťažovateľ najmä uviedol, že nárok občanov, ktorí ukončili zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu zaradenú do I. alebo II. kategórie funkcií, je potrebné posudzovať podľa zákona platného a účinného v dobe ukončenia zamestnania I. pracovnej kategórie, prípadne služby I. alebo II. kategórie funkcií. Posúdenie nárokov zamestnancov, ktorí ukončili zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií v priebehu rokov 1993 až 1999, v zmysle novely č. 355/1995 Z.z., považoval za diskriminačné. Zastával názor, že žalovaný v danom prípade nesprávne aplikoval ust. § 174 zák. č. 100/1988 Zb., ktoré bolo zavedené novelou zákona č. 355/1999 Z.z. zo dňa 07.12.1999, aj napriek tomu, že služobný pomer sťažovateľa bol ukončený pred účinnosťou tejto novely, konkrétne dňa 30.09.1998.

4. Sťažovateľ podľa vtedy platných právnych predpisov (§ 174 ods. 1 písm. a) zák. č. 100/1988 Zb.) splnil podmienku trvania služby 19 rokov v I. kategórii funkcií pre skorší odchod do starobného dôchodku. Zároveň splnil aj podmienku vtedy platného ust. § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. a to, že jeho služba I. kategórie funkcií trvala k 31.12.1997. Právo, ktoré mu vzniklo, nemohlo byť odňaté neskoršími novelizáciami zákona.

5. Ďalej poukázal na skutočnosť, že zákony, ktoré sú uvedené v § 179 o účinnosti, neboli doposiaľ zrušené, a preto pri posudzovaní nárokov na skorší odchod do starobného dôchodku je potrebné podmienky tohto nároku skúmať vždy podľa tej novely, ktorá sa vzťahovala k danému obdobiu, teda k obdobiu (roku), v ktorom zamestnanec ukončil pracovný pomer v zamestnaní I. pracovnej kategórie alebo služby I. alebo II. kategórie funkcií a kedy pre neho platila konkrétna novela § 174, ktorá bola v dobe ukončenia jeho pracovného pomeru poslednou.

6. Krajský súd v konaní podľa § 199 S.s.p. dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby z týchto dôvodov.

7. Zámerom zákonodarcu, vzhľadom na predĺženie zaraďovania zamestnaní podľa právneho poriadku Slovenskej republiky do I. a II. pracovnej kategórie až do 31.12.1999, bolo umožniť skorší vznik nároku na starobný dôchodok len u tých občanov, ktorí po 31.12.1999 dovŕšia stanovený vek a ktorí boli zamestnaní stanovenú dobu v zamestnaní uvedenom v § 14 zák. č. 100/1988 Zb., resp. vykonávali službu v I. alebo II. kategórii funkcií, ak toto zamestnanie, resp. služba trvali do 31.12.1999, pričom práve z dôvodu zrušenia pracovných kategórií od 01.01.2000 nemohli objektívne až po 31.12.1999 splniť podmienku trvania takého zamestnania, resp. služby v potrebnom rozsahu.

8. K námietke sťažovateľa o nesprávnej aplikácii § 174 zák. č. 100/1988 Zb. v znení novely č. 355/1999 Z.z. na jeho skutkový stav (nakoľko jeho služobný pomer skončil dňa 30.09.1998, žalovaný nároky žalobcu nesprávne posudzoval podľa ustanovenia účinného až po tomto dátume) krajský súd uviedol, že išlo o splnenie len jednej z mnohých podmienok, ktorá nezaložila sťažovateľovi vznik nároku na starobný dôchodok. Nárok na priznanie starobného dôchodku žalobcovi vzniká až splnením všetkých zákonom stanovených objektívnych podmienok, pričom vznik takéhoto nároku sa posudzuje podľa zákona platného a účinného v čase, kedy malo dôjsť k splneniu objektívnych podmienok, t.j. v danom prípade podľa zák. č. 461/2003 Z.z., ktorý v ustanovení § 274 priznáva nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie do 31.12.2023, poukazujúc na zák. č. 100/1988 Zb.

9. Predpokladom skoršieho vzniku nároku na starobný dôchodok v zmysle § 174 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. už od dovŕšenia veku 56 je nielen splnenie podmienky získania zamestnania zaradeného do I. pracovnej kategórie uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) zák. č. 100/1988 Zb., resp. v službe I. kategórie funkcií v stanovenom rozsahu, ale podľa § 174 ods. 2 tohto zákona aj splnenie podmienky, že také zamestnanie trvalo do 31.12.1999. Ide o kumulatívne podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne. Z obsahu administratívneho spisu je nesporné, že žalobca bol dňa 30.09.1998 uvoľnený z výkonu služby v Policajnom zbore SR na základe vlastnej žiadosti a ku dňu 31.12.1999 vykonával zamestnanie zaradené do 3. pracovnej kategórie. V danom prípade tak preukázateľne nebola splnená podmienka stanovená v §

174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., a to výkon služby I. kategórie ku dňu 31.12.1999.

10. Podmienka trvania určeného zamestnania do 31.12.1999 platí pre všetkých zamestnancov (poistencov), ako aj policajtov, preto ju nemožno považovať za diskriminačnú ani vo vzťahu k sťažovateľovi, lebo sa s ním nezaobchádzalo inak ako s inými žiadateľmi o dávku, ktorí sa ocitli v podobnej situácii.

11. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., v ktorej najmä uviedol, že

- krajský súd na predmetnú vec aplikoval nesprávne ustanovenia právneho predpisu, keď zamietol správnu žalobu s poukazom na ustanovenie § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., ktoré bolo do zákona zavedené zákonom č. 355/1999, kde podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo službu I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31.12.1999;
- krajský súd nerešpektoval tou istou novelou novozavedený § 175g, ktorý upravoval postup už v začatých konaniach o nárokoch (ods. 1), v právoplatne ukončených konaniach o nároku (ods. 3) a postup pri nároku, o ktorom nebolo do účinnosti novely (zák. č. 355/1999 Z.z.) právoplatne rozhodnuté;
- podľa § 175g ods. 2 sa jednalo o nároky, ktoré vznikli odpracovaním požadovaného počtu rokov v zamestnaní I. a II. pracovnej kategórie a to ešte pred účinnosťou novely zavedenej zákonom č. 355/1999 Z.z., ale nemohlo byť o nich začaté konanie, lebo neboli splnené všetky požadované podmienky, ako je vek, či odpracovanie potrebného počtu rokov vo všeobecnom poistnom systéme;
- § 175g ods. 2 odkazuje na postup podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti novely zavedenej zák. č. 355/1999 Z.z. Týmito predpismi sú všetky skoršie novely § 174 ods. 1 a ods. 2, zák. č. 100/1988 Zb. Svoju účinnosť si zachovali až do 31.12.2003, kedy bola zrušená platnosť a účinnosť celého zák. č. 100/1988 Zb. Každá z týchto noviel posudzuje obdobie konkrétneho roku, čo vyplýva z nadpisu každého § 174, tej - ktorej novely a v ods. 2 vyžaduje dátum, ku ktorému má byť žiadateľ v službe. Len konkrétny dátum ukončenia pracovného pomeru v zamestnaní I. a II. pracovnej kategórie určuje, aký nárok vznikol a podľa ktorej novely § 174 zák. č. 100/1988 Zb. má byť posudzovaný;
- s predmetným ustanovením sa krajský súd právne nevysporiadal;
- sťažovateľov nárok na skorší odchod do dôchodku, vyplývajúci z odpracovaných rokov v I. kategórii funkcií má byť vzhľadom na ustanovenie § 175g ods. 2 posudzovaný podľa ustanovenia § 174 zavedeného novelou, a to zákonom č. 376/1996 Z.z. z 19.12.1996 pre posudzovanie nárokov vzniknutých v roku 1998, ktoré v ods. 2 vyžaduje trvanie služby v I. kategórii funkcií k 31.12.1997, čo sťažovateľ splnil;
- krajský súd v bode 18 napadnutého rozsudku nesprávne citoval § 274 zák. č. 461/2003 Z.z.;
- krajský súd sa nezaoberal správnu žalobou, ale osvojil si vyjadrenia žalovaného a rozhodol bez skúmania právnych predpisov, na ktoré sťažovateľ poukazoval, čím bolo hrubo porušené sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie;
- krajský súd nesprávne vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri citácii jednotlivých rozsudkov, pretože ani jeden neobsahuje právne posúdenie § 175g ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb.;

12. Záverom sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby ho zmenil tak, že ruší preskúmané rozhodnutie a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

13. Dňa 13.09.2017 sťažovateľ osobne doručil krajskému súdu podanie zo dňa 09.09.2017, ku ktorému priložil kópiu rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.06.2017 sp. zn. 20S/69/2016, týkajúceho sa právneho posúdenia ust. § 175g zák. č. 100/1988 Zb.

14. S podaním zo dňa 14.09.2018 sťažovateľ predložil protest prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava v obdobnej právnej veci, ktorému Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 25.06.2018 vyhovel, kópiu rozhodnutia zo dňa 17.08.2018, ktorým žalovaný v danej veci rozhodol o priznaní starobného dôchodku a kópiu rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.06.2017 sp. zn. 20S/69/2016. Všetky prílohy sa týkali konania o starobnom dôchodku

jednej osoby (nie sťažovateľa).

15. V podaní zo dňa 23.10.2018 sťažovateľ opäť poukazoval na nutnosť aplikácie § 174 zák. č. 100/1988 Zb. v znení účinnom v čase ukončenia služby v I. kategórii funkcií.

16. V podaní zo dňa 12.11.2018 sťažovateľ opätovne poukazoval na ustanovenie § 175g zák. č. 100/1988 Zb. a predložil kópiu zápisnice z pojednávania na Krajskom súde v Bratislave vo veci pod sp. zn. 5Sd/21/2016.

17. Žalovaný v stanovisku zo dňa 28.11.2018 uviedol, že rozhodnutie zo dňa 17.08.2018, bolo vydané v dôsledku zásady viazanosti správneho orgánu právnym názorom súdu, vysloveným v rámci súdneho prieskumu. Právny názor, prezentovaný vo vyššie uvedenom rozhodnutí nebol zovšeobecnený, nejde o prezentovanú rozhodovaciu prax súdu najvyššej inštancie v skutkovo a právne porovnateľných veciach, ktorá by sa ustálila po určitú dobu. Preto je potrebné zohľadniť právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení IV. ÚS 481/2011-19 z 10.11.2011, podľa ktorého dôvera v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, a nie ojedinelé rozhodnutie súdu. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamená, že sa judikatúra najmä najvyššieho súdu nemôže vyvíjať, resp. že v prípade, ak je prijaté ojedinelé rozhodnutie, vybočujúce z doterajšej línie rozhodovacej praxe, sa konajúci správny orgán nemôže vrátiť na pôvodnú líniu rozhodovacej činnosti.

18. Žalovaný uviedol, že inak (ako v prejednávanej právnej veci- pozn. kasačného súdu) bolo rozhodnuté v dôchodkových veciach poistencov, ktorí získali dobu poistenia výkonom zamestnania v služobnom pomere len v takých individuálnych prípadoch, v ktorých príslušný súd žalovaného zaviazal rozhodnúť podľa právneho názoru vyjadreného súdom v konkrétnom právoplatnom rozhodnutí. Záverom žalovaný navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

19. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 134 ods. 2 písm. d/ S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (§ 462 ods. 2 S.s.p.).

20. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuľi súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. februára 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 174 ods. 1 a 2 zák. č. 100/1988 Zb. občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií,

b) 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií,

c) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, alebo

d) 59 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 11 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a),

prípadne 7,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až l) alebo 15 rokov v službe I. alebo II. kategórie funkcií.

Podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

21. Žiadosťou zo dňa 17.06.2016 si sťažovateľ uplatnil nárok na starobný dôchodok od 24.01.2016, kedy dovŕšil vek 56 rokov. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 22. júla 2016 túto žiadosť zamietol z dôvodu, že (aj napriek získaniu 19 rokov a 5 dní služby v I. kategórii funkcií) sťažovateľ nespĺnil podmienku podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., t. j. služba v I. kategórii funkcií netrvala k 31.12.1999. Žalovaný na odvolanie sťažovateľa toto rozhodnutie potvrdil preskúmaným rozhodnutím a odvolanie sťažovateľa v celom rozsahu zamietol.

22. Podľa Oznámenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 26.05.2016 sťažovateľ získal v zamestnaní v I. kategórii funkcií 19 rokov a 5 dní pričom jeho služobný pomer v Policajnom zbore SR bol ukončený dňa 30.09.1998.

23. Sťažovateľ žiadal o priznanie starobného dôchodku odo dňa dovŕšenia 56 rokov podľa § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v spojení s § 174 zákona č. 100/1988 Zb. V podanej kasačnej sťažnosti poukazoval na znenie § 175g ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb., ktoré podľa jeho výkladu upravuje nároky, ktoré vznikli odpracovaním požadovaného počtu rokov v zamestnaní I. a II. pracovnej kategórie a to ešte pred účinnosťou novely zavedenej zákonom č. 355/1999 Z.z., ale nemohlo byť o nich začaté konanie, lebo neboli splnené všetky požadované podmienky, ako je vek, či odpracovanie potrebného počtu rokov vo všeobecnom poisťovnom systéme. Uvedené ustanovenie má podľa sťažovateľa odkazovať na postup podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti novely zavedenej zák. č. 355/1999 Z.z. Týmito predpismi sú všetky skoršie novely § 174 ods. 1 a ods. 2, zák. č. 100/1988 Zb. Svoju účinnosť si zachovali až do 31.12.2003, kedy bola zrušená platnosť a účinnosť celého zák. č. 100/1988 Zb. Každá z týchto noviel posudzuje obdobie konkrétneho roku, čo vyplýva z nadpisu každého § 174, tej - ktorej novely a v ods. 2 vyžaduje dátum, ku ktorému má byť žiadateľ v službe. Len konkrétny dátum ukončenia pracovného pomeru v zamestnaní I. a II. pracovnej kategórie určuje, aký nárok vznikol a podľa ktorej novely § 174 zák. č. 100/1988 Zb. má byť posudzovaný.

24. Na vyššie uvedené ustanovenie a jeho výklad sťažovateľ poukazoval už v podanej správnej žalobe a napokon aj v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zo dňa 22. júla 2016. V preskúmanom rozhodnutí žalovaný neposkytol odpoveď sťažovateľovi na jeho argumentáciu. Obdobne ani krajský súd na vyššie uvedené skutočnosti nereagoval, pričom v odôvodnení iba zotrval na argumentácii žalovaného a dodal, že vznik nároku na starobný dôchodok sa posudzuje podľa zákona platného a účinného v čase, kedy malo dôjsť k splneniu objektívnych podmienok.

Podľa § 175g ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. ak o nároku na starobný dôchodok podľa § 174 nebolo právoplatne rozhodnuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, o nároku na starobný dôchodok sa rozhodne podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

25. „Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zjavné, prečo správny orgán považuje námietky účastníka za bezdôvodné, mylné alebo vyvrátiteľné, ktoré skutočnosti vzal za podklad svojho rozhodnutia, prečo považuje skutočnosti predložené účastníkom za nerozhodné, nesprávne alebo inými riadne vykonanými dôkazmi za vyvrátené, podľa ktorej normy rozhodol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ...“ (rozsudok Vrhneho súdu v Prahe č. k. 6 A 63/93-22).

26. Odôvodnenie rozhodnutia je jeho dôležitou obsahovou náležitosťou, ktorá musí plniť niekoľko funkcií. Predovšetkým musí presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia, čím sa naplňa jedno zo základných pravidiel konania - posilňovanie dôvery účastníka správneho konania v správnosť rozhodovania, čo následne vedie k tomu, aby fyzické resp.

právnické osoby dobrovoľne plnili svoje povinnosti vyplývajúce z vydaného rozhodnutia. Nemenej dôležitou funkciou je aj kontrolná funkcia spočívajúca v tom, že každé rozhodnutie je možné preskúmať, pričom presvedčivé odôvodnenie môže zamedziť zbytočnému uplatňovaniu opravných prostriedkov. (Sobihard, J.: Správny poriadok- Komentár. Iura Edition s.r.o.: Bratislava, 2011, 374s.)

27. Odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia vyššie uvedené kritéria nespĺňa, nakoľko doposiaľ bez reakcie (aj napriek opakovanej argumentácii sťažovateľa) zostala námietka sťažovateľa, podľa ktorej má byť v jeho prípade na základe ust. § 175g zák. č. 100/1988 Zb. aplikované ust. § 174 zák. č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 376/1996 Z.z. Obdobne pochybil aj krajský súd, keď sa vyhol odpovedi na sťažovateľom nastolenú argumentáciu. Uvedeným postupom bol sťažovateľ odkázaný na opakovanie odvolacích námietok v konaní pred krajským súdom ako aj v kasačnom konaní, čím sa jeho odvolanie ako aj správna žaloba minula svojmu účinku. „Vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením resp. doplňujúcim vyjadrením správneho orgánu a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať resp. absentujúce argumenty správneho orgánu nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť správny orgán, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmvacej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom". (napr. rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 21.06.2016 sp. zn. 10Sza/13/2016). Pokiaľ totiž súd preskúmava zákonnosť žalobou napadnutého správneho rozhodnutia, resp. skutkové a právne úvahy, na základe ktorých bolo rozhodnutie vydané, robí tak výlučne cez odôvodnenie tohto rozhodnutia, a nie prostredníctvom obsahu administratívneho spisu, resp. dôvodov doplňujúcich, ktorými žalovaná dodatočne dopĺňa chýbajúce dôvody v rozhodnutí.

28. Uvedenú námietku kasačný súd považoval za podstatnú, a to aj s ohľadom na sťažovateľom predložené prílohy, z obsahu ktorých vyplynulo, že Krajský súd v Trnave obdobný výklad považoval za logický, pričom žalovaný (viazaný právnym názorom súdu) následne priznal účastníkovi konania v obdobnej veci starobný dôchodok.

29. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k predšasnému záveru, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej považoval za súladné so zákonom a správnu žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie, trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného vysporiadať sa s argumentáciou sťažovateľa, týkajúcou sa výkladu ust. § 175g ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb.

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

30. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.